

Posudek bakalářské práce Denisy Pavlíčkové Dílo Aloise Boháče v souvislosti s českým symbolismem

Alois Boháč patří k méně známým umělcům 1. poloviny 20. století. Přestože existuje k jeho tvorbě určitá literatura, kritická souhrnná monografie o jeho životě a díle chybí. Autorka si přirozeně neklade za cíl v rámci bakalářské práce tuto mezeru úplně zaplnit, ale soustředuje se především na zasazení Boháčovy tvorby do širšího proudu českého umění.

Z toho důvodu jsou první kapitoly věnovány evropskému a českému symbolismu. Autorka zde čerpá z knihy Otto Urbana, ale rovněž z ryze přehledových, více méně povrchních, nebo příliš obecných prací typu Pijoanových Dějin umění. Zde by bylo namísto hlubší seznámení se s literaturou, což by vedlo k hlubší interpretaci (kapitola má více méně charakter přehledu).

Je správné, že autorka zařadila kapitolu o pohádkové tvorbě českých symbolistních umělců, neboť tyto motivy byly klíčové i pro Boháče. Mohla si tak připravit vhodnou půdu pro interpretaci jeho děl, avšak to se jí povedlo pouze napůl. Její líčení je totiž příliš podrobné a je otázka, jak se pak skutečně propojuje s výkladem Boháčova díla. Navíc i zde je určitá diskrepance v literatuře: vedle titulů, které jsou namísto, zde chybí odkazy na některé zásadní texty.

Jádrem práce, které zabírá její druhou polovinu, je výklad Boháčovy tvorby na pozadí jeho života. Při kontextualizaci s jinými umělci je zásadní tezí autorky, že oproti např. Hanušovi Schwaigerovi, Janu Preislerovi aj. Boháč nikdy nepoužíval své pohádkové a fantazijní postavy pro vyjádření svého postoje k životu. Podle autorky jsou jeho skřeti, čarodějové projevem čisté radosti a naivity. (s. 28) Na jiném místě ovšem píše, že „Boháčova díla skrývají pod maskou komičnosti hlubší význam, jelikož jsou absolutním vyjádřením umělcových pocitů“. (s. 36) Totéž se opakuje na s. 48. Takovýchto nesrovnalostí je v práci více, a to proto, že se k vlastní podstatě Boháčova díla dostává velmi obtížně. Mimo jiné proto, že některé komparace končí na rovině popisu či u obecných charakteristik typu fantazijní, tajemný apod.

Jelikož autorka využila při studiu primárních archivních pramenů, přináší některé dosud neznámé informace, týkající se Boháčova života a recepce jeho tvorby. Dobové recenze ukazují, že pro jejich autory nebylo jednoduché Boháčovu tvorbu interpretovat; jejich názory často odrážejí určité obecnější dobové preference a ideologii, což mohlo být kriticky analyzováno (např. Harlasova rec. na s. 47).

Přes uvedené výtky práce Denisy Pavlíčkové splňuje požadavky, které jsou na bakalářskou práci kladeny, a proto ji doporučuji k obhajobě. Hodnotím ji známkou dobře.

V Praze 19. 5. 2017

doc. PhDr. Tomáš Winter, Ph.D.